

El segon aniversari del P. S. U. de Catalunya

AIR va escaures el segon aniversari de la constitució del Partit Socialista Unificat de Catalunya. La fusió dels quatre partits de base marxista de Catalunya va néixer amb la primera victòria de la nostra guerra, quan aquesta s'iniciava amb la sublevació dels generals traidors que més tard, no gaire més, havien d'obrir les portes de la República als mercenaris d'Hitler. Mussolini que avui es troben dintre el nostre territori en un desbarat pla d'invasors.

La formació del P. S. U. fou el resultat immediat del triomf magnífic que pels carrers de Barcelona aconseguí el poble català. Aquest mateix triomf era la conseqüència lògica de la unitat ferma, compacte, amb que aquells dies històrics els catalans lluitaven aferrissadament contra la fecció.

El P. S. U., doncs, ha nascut, és un producte de la pròpia unitat. Així és que de res no ens ha estranyat que, des de bell untant, els seus majors esforços hagin estat orientats a assolir fer més àmplia i més extensa aquesta unitat que l'experiència parla—ens ha demostrat a bastament ésser la millor arma que tenim a la nostra disposició per a fer més curt el camí de la victòria.

Les consignes del P. S. U.—per un Exèrcit popular regular; per un Govern que governi; per un ordre públic veritable contra els incontrolats; per la unitat de totes les forces antifeixistes; per la unió de Catalunya amb la resta de la República; contra tota mena de separatismes i de claudicacions—han fet carn en el proletariat de Catalunya i han posat de manifest la clara visió del moment que sempre ha tingut el nostre Partit.

Cal remarcar, igualment, la unitat constant que el P. S. U. ha sostingut contra els nefastos elements trotsquistes del P. O. U. M., els quals han fet tot el possible per a desunir Catalunya d'Espanya, així com impedir la transformació de les antigues milícies amb l'avui gloriós Exèrcit popular regular i la creació del comandament únic.

Digne és també d'esmentar l'influència enorme que el nostre Partit ha tingut sobre la gran central sindical catalana U. G. T., a la qual ha donat un formidable impuls, fins arribar a que la xifra dels seus afiliats sobrepassés dels 600.000.

En els moments més decisius, el P. S. U. no ha escatimat activitats, esforços, energies ni sacrificis de cap mena. El 19 de juliol, quan la fusió dels quatre partits no s'havia encara produït, aquests ja donaren la pauta—en la seva actuació conjunta—del que havia d'esdevenir i de la transcendentalíssima influència que entranyava el problema de la unitat. Durant els lamentables fets de maig, provocats pels criminals espies trotsquistes; quan l'ofensiva de l'Est i en totes les circumstàncies neuràlgiques que hem viscut d'ençà la nostra guerra, el P. S. U. ha sabut situar-se al seu lloc, treballant sempre incansablement per a desbaratar el joc dels traidors i per a crear més ràpidament les condicions de la victòria.

I tot això ha estat possible per la unitat, per tenir una línia política justa i clara i perquè les consignes del P. S. U. no han estat mai lletra morta, sinó que sempre s'ha fet tot el que en les mateixes s'ha dit.

Però aquests resultats enormes assolits pel P. S. U., amb els quals s'ha donat un exemple magnífic d'unitat, no són encara suficients. La situació greu en que avui ens trobem exigeix de nosaltres molt més. I, sobretot, és absolutament necessari, que cap esforç no manqui per tal de portar a una realització total i immediata les consignes que el nostre Partit llança sempre en el moment oportú.

I tenir sempre ben present que l'ampliació i consolidació de la unitat és un objectiu essencialíssim que totthora ha de preocupar els nostres militants.

treball

ORGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA (Internacional Comunista)

EDICIO DE MADRID - Any I - N.º - Dimarts 26 juliol 1938 - Preu: 15 cts.

LA UNITAT CONDICIO ESSENCIAL PER A ASSOLIR LA VICTORIA

MIQUEL ARAUZO
Secretari general del Comitè Provincial de Madrid del S. R. I.

ENS FA UNES INTERESSANTS DECLARACIONS

Resultat d'aquest treball, fou que quan l'Exèrcit va començar a organitzar-se com a tal, es troba amb una sanitat constituïda, la qual el S. R. I. va cedir desseguida a les autoritats supremes de l'Estat pel seu perfeccionament.

També va començar a organitzar la distribució metòdica dels queviures destinats als combatents, centralitzant a Madrid un aparell que va servir de base per a l'actual Intendència de l'Exèrcit Popular, i el qual va cedir igualment als organismes estatals.

Quan el feixisme s'apropava a la capital de la República i era indispensable l'evacuació de la població no

Les noies del S. R. I. preparant un donatiu pels soldats

Motius de la nostra lluita

ELS "DELEGADOS GUBERNATIVOS" DE TRISTA MEMORIA

PER VICTOR COLOMER

LA nostra ferria resistència causa l'admiració de tot el món. Davant d'una conducta de valors, de vergonyoses complacències i de covardies, destaca la gallardia del nostre propòsit de seguir la lluita fins a la victòria.

El nostre poble lluita heroicament perquè sap l'abast històric del moment que vivim. Sap que al final de la contesa hi ha la llibertat o l'esclavatge, una vida prospera i digna o la més forta explotació, un esdevenidor de cultura i de joia o l'embrutiment i la constant repressió.

Entre els factors de resistència, hi ha l'odi profund a les negres forces reaccionàries que e secularment han après el poble, cercant els mitjans més menyspreables. L'odi contra totes les supervivències feudals i llurs aliats, car no sols han fet una continuada tasca d'opressió i explotació, sinó que han trobat un plaer morbós a mortificar en el més viu la dignitat humana.

Durants els anys de la dictadura de Primo de Rivera vam poder veure com irritaven les masses populars aquests procediments, ferint la sensibilitat ciutadana i provocant una general indignació.

Un dels procediments més característics que va emprar va ésser el dels delegados gubernativos.

S'ha parlat molt que a les nacions hispàniques hi havia el poble, amb totes les seves virtuts creadores, i una capa de supervivències feudals, preocupades a oprimir-lo.

El caciquisme i els procediments caciquils eren el sistema polític corrent. Sistema polític que suposava l'emprament de tots els mitjans que poguessin burlar la voluntat popular, sense reparar en la seva qualitat moral. El que importava era ofegar la voluntat del poble i l'esperit de ciutadania.

Recordem com en temps de la monarquia, des del Ministeri de la Governació es desplegava una lamentable activitat corruptora per un costat, i per l'altre de persecució persistent contra tots els elements que tinguessin un alt sentit de civisme.

El fi que es perseguia era muntar un aparell caciquil que suplantés l'acció dels ciutadans. I com que els municipis eren els organismes més populars, en els quals la voluntat ciutadana es manifestava amb més fermesa, amb més vigília, l'aparell monàrquic del Ministeri de la Governació no els deixava tranquils, els feia objecte d'una especial atenció, emplant tota mena de procediments per a per-

torbar llur marxa i minvar llur vitalitat.

Els delegados gubernativos de la dictadura de Primo de Rivera es van especialitzar en aquesta tasca. Van constituir una zarza per tots els pobles hispànics. Van lliurar una lluita contra les sanes aspiracions del poble i fabricaven les comissions gestores que més sabessin ferir la voluntat popular.

Com si els estralls del caciquisme no haguessin estat rou forts, es van dedicar a augmentar-los. La irritació que van ocasionar fou violentíssima. Quan es faci la història d'aquells temps es veurà l'enorme influència que els delegados gubernativos van tenir en l'aparellament de les masses populars els dies 12 i 14 d'abril del 31 contra les forces monàrquiques.

El poble s'estima vivament els ajuntaments i vol que expressin la voluntat de tots els sectors. Els ajuntaments, organismes vius, organismes populars per excel·lència, han d'expressar la voluntat de pobles i ciutats, sense intervencions estranyes ni

pressions perturbadores. Malgrat les intervencions dels cacics, el Ministeri de la Governació monàrquic i els delegados gubernativos de Primo de Rivera, les masses populars han sentit sempre una viva simpatia pels ajuntaments.

Han sabut distingir l'organisme dels elements perturbadors i desmoralitzadors. En aquella lluita tenia i dolorosa que el poble sostenia, veia encara més clar que els ajuntaments eren més seus, eren els organismes que tenia més a l'abast, que eren la concreció de la personalitat de viles i pobles, que eren magnífics instruments de ciutadania.

Les masses populars van reaccionar vivament contra els cacics, les intervencions transformadores dels ministres de la monarquia i contra els delegados gubernativos. Sentien un gran odi per tots aquests procediments. En la titànica lluita que sostenim avui hi ha el ferm propòsit que aquesta política sigui retirada al museu de les vergonyes històriques.

Els pobles hispànics no consentiran que aquesta política torni. I el poble català, tan gelós de les seves llibertats, de la seva personalitat i de la seva dignitat ciutadana, encara menys. Tots els pobles hispànics volen lluitar fins a l'aparellament del feixisme perquè aquesta política embrutadora no torni mai més.

Queviures pels treballadors catalans

Amb motiu del segon aniversari de l'afixament de la sublevació militar, el dia 18 d'aquest mes les Dones Antifeixistes de Catalunya i d'Espanya, les quals tan admirable tasca venen realitzant, repartiren entre els treballadors de trenta fàbriques la quantitat de cent cinquanta tones de queviures, dividides en vint-i-un mil lots.

El primer número de TREBALL

ERA molt gran l'ús que ens portà a editar TREBALL a Madrid; però com fem que més intensa ha estat l'alegria que ens ha produït la magnífica acollida que els combatents catalans que es troben als diferents fronts de la zona Centre-Sud han dispensat al nostre setmanari.

Els combatents de Catalunya, les llibertats de la qual defensam amb singular heroisme a les trinxeres de Llevant, del Centre, d'Extremadura, d'Andalusia, han trobat en TREBALL un record viu de la seva terra volguada. Aquest era el nostre propòsit i aquest és avui el motiu de la nostra major satisfacció.

Soldats de totes les tendències polítiques han rebut amb el mateix entusiasme l'aparició de TREBALL. Una altra de les nostres finalitats aconseguides i una nova compensació al petit esforç que hem pogut realitzar i que amb la

major bona voluntat procurarem intensificar per tal que TREBALL respongui a les nostres aspiracions.

El nostre major anheli és poder contribuir a es-

trènyer més encara els llaços de la unitat, el camí de la victòria. Totes les nostres energies, tot allò de que siguem capaços, no serà mai escatimat per nos-

altres per a arribar a l'objectiu propòsit.

Heus aï, a continuació, les opinions que de TREBALL hem recollit entre alguns combatents catalans:

Les preguntes que hem fet als combatents catalans sobre el primer número de l'edició madrilenya de TREBALL han estat aquestes:

- QUIN EFECTE T'HA PRODUT?
- QUINES DEFICIENCIES HI TROBES?
- QUE HI TROBES A MANCAR?

Heus aï les respostes:

JOAN PIGDOMENEC, comissari de la Primera Companyia Telefònica.

—Magnífic! Ha estat per a tots els catalans, i fins i tot per a molts que no ho són, un cop d'efecte formidable; un gran encert, car hem pogut revivir, a través d'ell, una part dels nostres costums, de les nostres coses estimades. En fi, ja em compreneu, veritat? Es tan bonic i amoroset tan l'ànima poder llegir català en aquestes terres!

JOSEF RODRIGUEZ, soldat.

—Entenc que és una de les coses que millor es podien fer en la de Catalunya, de la República i dels nostres costums. És més: crec que tots els combatents catalans estaran força orgullosos per la publicació a Madrid de TREBALL, car, junt amb el periòdic que edita la Llar del Combatent Català, "Nova Catalunya", constitueix un bell i escollit recull de coses nostres, cosa que, a més d'ésser un atractiu i cultural espai, serveix perquè el poble castellà es doni compte de la compenetració que existeix entre el poble i els seus combatents.

—No; això no, excepte algunes petites faltes ortogràfiques, molt comprensibles en aquest cas.

—Crec que hauria estat ben acollida una secció que parlés de cinema. Els combatents, sense desatendre la part seriosa de les coses, ens agraïm també aquelles altres que de vegades serveixen per a distreure'ns un xic.

JOSEF DOMINGO, sargent de la 505 Brigada.

—Magnífic, nois, magnífic! És una cosa digna de tota mena d'elogis. Maf hauria cregut que a Madrid pogués produir-se aquest fet. Res; magnífic, nois, magnífic!

—Jo, francament, no m'he trobat cap. No m'he entretingut pas a veure si n'hi havia o no.

—La única cosa que hi he trobat a mancar ha estat algun agraïment humil·listic. M'agrada molt a mi l'heir ne B; espero que quan estiguen una mica més "aclimatats" ja n'hi poseu algun.

(Passa a la pàgina segona.)

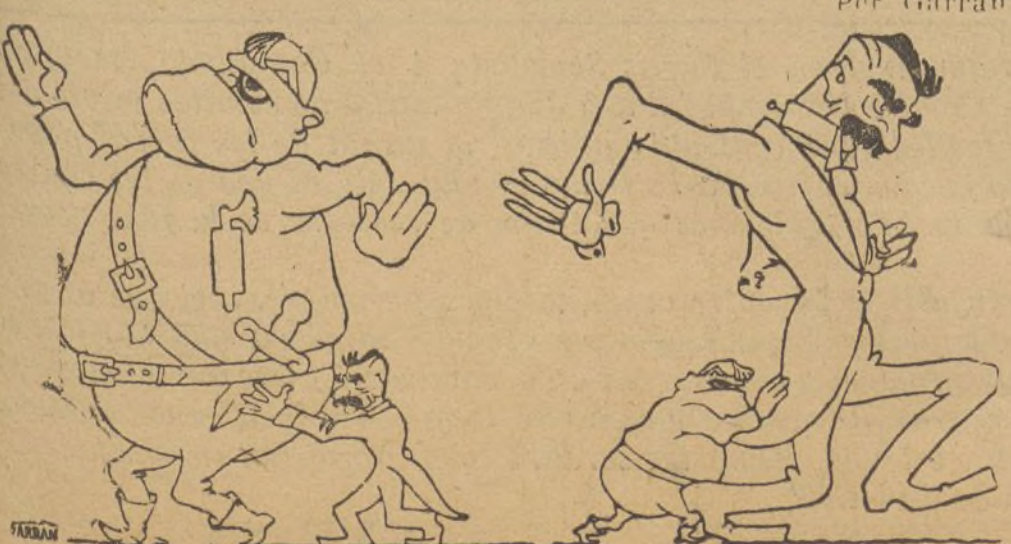

FORTIFICAR el BASTIR la VICTORIA

Ayuntamiento de Madrid

"Catalunya ho ha donat tot a la causa comuna. Catalunya, estretament, indissolublement unida a tots els pobles hispànics en lluita per la seva independència, continua a la trinxera de la llibertat més ferma que mai, més abnegada i més que mai. Cap maniobra la fara apartar del seu camí. Ni les maniobres d'aquells que desconeixent aposta la veïrica, subestimant l'aportació decisiva de Catalunya a la lluita contra l'enemic comú, ni les altres que apoiant i incompreensions, manegen el miratge d'un absurd i impossible alliberament parcial, unilateral." —JOA

DOS BONS AMICS

Abans

Ara

Comentari setmanal de la guerra

EXERCIT DE TERRA

L'enemic continua pressionant pel sector de Llevant, i ha iniciat, en transcurso d'aquests darrers dies, una ofensiva pel d'Extremadura. Els combats, en les dues esmentades zones, es desenvolupen amb una marcada virulència, emprant l'aviador una gran quantitat de material béllic de fabricació italo-alemanya que ha rebut recentment.

La premsa que té el comandament feixista de profunditzar a avançar les seves línies, es veu frustrada per l'energica resistència que li oposen els soldats espanyols, els quals defensen el terreny pam a pam i no solament deturen la forta allau enemiga—que segueix posant en joc masses compactes d'aviació i de tancs i escut tones de metrallada damunt les nostres posicions—, sinó que, tractant amb èxit i recuperen llocs de considerable valor militar.

La fluctuació desfavorable produïda a la línia del sector de Sarrión-Albentosa-San Agustín-Barraqueas es neutralitza pel crebentament que s'ha sofert a les files enemigues i a través ocupat de nou Cerro Cruz, el qual conserva al nostre poder a desgrat dels contràctes que per a recuperar-lo han realitzat els invasors.

A la zona d'Alcora s'ha combatut aferrissadament a iniciativa de les forces properes. Així indica que l'Exèrcit republicà no solament és capaç de resistir heroïcament—cosa amb la qual s'ha delmat d'una manera extraordinària les files enemigues—sinó que té capacitat de maniobra i possibilitats de castigar l'invasor amb cops durs i decisius arribat el moment oportú.

Quan a l'ofensiva empresa pels feixistes al sector d'Extremadura, a les zones de Los Blazquez, Puente del Arozo, Monterrubio, Valsequillo i Madrigalejo, les tropes republicanes, igualment que a Llevant, els ofereixen una resistència esperada i a les ocasions una infinitat de baixes.

A remarcar, també, el bombardeig sofert per la població civil de Madrid, contra la qual l'enemic llança milers de projectils.

Entre els presoners, suats capturats s'hi troba un capità i diversos soldats de nacionalitat italiana, que demostra, per enèsima vegada, la descarada intervenció de l'Itàlia feixista.

Res de nou als exèrcits de l'Est i Andalusia.

Els tancs republicans han tingut una actuació magnífica. Una sola companyia d'ells, apoiada per una secció de carros blindats, va entrar combatent contra les divisions italianes que ocupaven Sarrión i feu retrocedir 40 tancs italians, destruint-ne 6, incendiant-ne 4 i capturant-ne 2, que actualment es troben al nostre poder.

El bombardeig de les poblacions civils per les ales del crim continua estant a l'ordre del dia. Durant el curs d'aquests nou dies últims han estat agredides les poblacions següents: Valencia (vuit vegades), Barcelona, Castelldefels, Badalona, Masnou, Mongat, Sant Feliu de Guixols, Marbella, Sagunt, Torrevieja, Alacant, Gandia, Denia, Bellver de Cerdanya, Ayora, Algimla, Alcanera, Caragente, Jérica, Segorbe, Viver, Tomas i Castuera, ocasionant en totes elles víctimes, la major part dones i infants.

En explosió de 150 quilos caigué damunt la cúpula de Santa Eulàlia, de la catedral de Barcelona, produint importants desperfectes i la destrucció de diversos objectes d'art. També varen llançar unes bombes sobre el mercat anglès "Sand Land", el qual es trobava al port de València, incendiant part del vaixell i ocasionant víctimes entre la seva tripulació.

El crim organitzat segueix fent-ne de les seves; assassina impunement espanyols que no volen doblegar-se ni es, doblegaran mai al jou dels invasors i els destrucció llurs vil·les i ciutats i, entre elles, el patrimoni artístic de la República. I també assassina anglesos, en ensorrar la flota mercant de la Gran Bretanya.

La duquesa d'Altholl té raó i es queda curta en anomenar assassins a aquests monstres. Però Mr. Chamberlain, "l'impassible", s'ho mira tot amb la seva proverbial sang freda. Cal que el poble britànic parli més alt, per tal de fer-se sentir i desportar certes sordides perilloses.

Els pilots espanyols cobren de nous llorers les ales de la Gloriosa. En la seva acció heroica i abnegada es concreten a lluitar contra els avions feixistes; i en aquest curs espai de temps que va del 15 al 24 del corrent en abatut 31 avions Fiat, 4 Meissel Smith, 2 bimotors, 1 caça alemany i 5 aparells sense classificar; també fou abatut pels nostres antiàeris 1 trimotor de bombardeig. Per la distància han perdut 9 caçes.

Cansat de viure entre criminals i horritzats dels crims que cometen els avions d'a sou d'Hitler i Mussolini, s'ha presentat voluntàriament a les nostres files, junt amb el seu aparell Fiat, un pilot italià, el qual ha aterrat en un dels nostres aerodroms del Grup d'Exèrcits.

En desfer els valents soldats d'aviadors republicans els plans tractats pel comandament estranger—consistent en ocupar noves posicions, encara que aquestes tinguin un valor més aparent que no real, per tal de cotitzar-les en els mitjans internacionals i poder impedir la total desmoralització de la seva rearguardia—per la serenitat i els nervis i adopta una tàctica desesperada: la d'ordenar raids de càstig contra les poblacions civils amb el propòsit d'afèblir la moral de la rearguardia republicana i de retruc la dels nostres combatents.

Però la tècnica militar teutona falla amb aquests assaigs. I falla perquè no ha comptat, ni previst ni valoritzat degudament una cosa senzilla però que cal no oblidar: al decidida i ferma voluntat del poble espanyol d'ésser lliure i la gran capacitat de resistència que porta dintre seu.

Els càlculs, els "científics" de la guerra d'invasió, els tècnics del cap quadrat, els han fet malament; han tingut una sensible manca de visió en no comptar amb el factor moral d'un poble que mai no estarà disposat a descendir a la condició d'esclau. L'invasió no es realitza quan un poble no la tolera.

ROCAFORT

La zona d'Alcora s'ha combatut aferrissadament a iniciativa de les forces properes. Així indica que l'Exèrcit republicà no solament és capaç de resistir heroïcament—cosa amb la qual s'ha delmat d'una manera extraordinària les files enemigues—sinó que té capacitat de maniobra i possibilitats de castigar l'invasor amb cops durs i decisius arribat el moment oportú.

Quan a l'ofensiva empresa pels feixistes al sector d'Extremadura, a les zones de Los Blazquez, Puente del Arozo, Monterrubio, Valsequillo i Madrigalejo, les tropes republicanes, igualment que a Llevant, els ofereixen una resistència esperada i a les ocasions una infinitat de baixes.

A remarcar, també, el bombardeig sofert per la població civil de Madrid, contra la qual l'enemic llança milers de projectils.

Entre els presoners, suats capturats s'hi troba un capità i diversos soldats de nacionalitat italiana, que demostra, per enèsima vegada, la descarada intervenció de l'Itàlia feixista.

Res de nou als exèrcits de l'Est i Andalusia.

Els tancs republicans han tingut una actuació magnífica. Una sola companyia d'ells, apoiada per una secció de carros blindats, va entrar combatent contra les divisions italianes que ocupaven Sarrión i feu retrocedir 40 tancs italians, destruint-ne 6, incendiant-ne 4 i capturant-ne 2, que actualment es troben al nostre poder.

El bombardeig de les poblacions civils per les ales del crim continua estant a l'ordre del dia. Durant el curs d'aquests nou dies últims han estat agredides les poblacions següents: Valencia (vuit vegades), Barcelona, Castelldefels, Badalona, Masnou, Mongat, Sant Feliu de Guixols, Marbella, Sagunt, Torrevieja, Alacant, Gandia, Denia, Bellver de Cerdanya, Ayora, Algimla, Alcanera, Caragente, Jérica, Segorbe, Viver, Tomas i Castuera, ocasionant en totes elles víctimes, la major part dones i infants.

En explosió de 150 quilos caigué damunt la cúpula de Santa Eulàlia, de la catedral de Barcelona, produint importants desperfectes i la destrucció de diversos objectes d'art. També varen llançar unes bombes sobre el mercat anglès "Sand Land", el qual es trobava al port de València, incendiant part del vaixell i ocasionant víctimes entre la seva tripulació.

El crim organitzat segueix fent-ne de les seves; assassina impunement espanyols que no volen doblegar-se ni es, doblegaran mai al jou dels invasors i els destrucció llurs vil·les i ciutats i, entre elles, el patrimoni artístic de la República. I també assassina anglesos, en ensorrar la flota mercant de la Gran Bretanya.

ELS QUINZE DIES D'OFENSIVA

EN LA

PRODUCCIÓ

PORTATS A CAP PER LES

J.S.U.

amb la col·laboració de tants els estaments antifeixistes.

Les companyes del Club juvenival SALVADOR ZURRO recollint xatarra.

CARMEN ALMAZAN, Secretaria d'Ensenyances Professionals del Comité Provincial de les Juventudes Socialistas Unificadas ens dona la seva opinió.

Del 1 al 15 d'aquest mes, la J. S. U. de Madrid ha portat a la pràctica la seva admirable iniciativa de dedicar quinze jornades consecutives a la superproducció. Quinze dies d'ofensiva en el treball; quinze dates en el transcurs de les quals la col·laboració de la rearguardia amb el front anava a intensificar-se fins a límits extraordinaris, produint d'un esforç magnífic, d'un afany i d'un entusiasme que pregonen als quatre vents el nostre gloriós triomf en la darrera batalla que es produïx entre els defensors de l'Espanya republicana i els mercenaris que, amb pla d'invasió, han tramés Hitler i Mussolini.

Els resultats assolits en el transcurs d'aquests quinze dies d'ofensiva en la producció han estat magnífics. S'han donat casos realment sorprenents. Moltes obres i obrers han arribat a produir fins l'esgotament. El seu comportament en aquest mig mes d'activitat, de febre, de dinamisme, ha estat una lliçó per a aquells temperaments abílics, per a aquells esperits incoherents i per tots aquells panxotons que creuen que la guerra no els obliga a res i que els hi és per més viure avui amb tantes o majors comoditats que abans d'entrar en lluita amb desàfecs i invasors.

L'exèrcit i la indústria ens donen aquests quinze dies de superproducció, pot tenir conseqüències altament beneficioses en el treball futur. És indubtable que se n'han tret unes ensenyances i que per mitjà d'aquestes ensenyances el ritme de les nostres fàbriques i tallers de guerra poden emprendre un ritme molt més accelerat, sense necessitat de recórrer a esforços sobrehumans.

Els quinze dies d'ofensiva en la producció abarquen, apart dels treballs a les fàbriques i als tallers, diverses altres activitats enfocades igualment de cara a la guerra. Tant en les unes com en les altres, els resultats i les conseqüències han estat les mateixes: francament positives.

La joventut madrilenya s'ha apuntat, doncs, un èxit que TREBALL es complau en remarcar.

A la Secretaria d'Ensenyances Professionals del Comité Provincial de les J. S. U. de Madrid ens hem trobat amb la camarada Carme Almazán. Carme Almazán és la secretaria. A la seva amabilitat hem d'agrair les manifestacions que publiquem a continuació, en resposta a les preguntes que sobre els quinze dies de superproducció li hem fet.

—Podries dir-nos—hem començat per preguntar-li—a quins motius es de l'idea d'organització d'aquesta quinzena?

—Els ben senzill. Fa un mes, aproximadament, varem celebrar la nostra Conferència Provincial a l'històric edifici de la Casa del Poble; fou una Conferència de caràcter nou, en la qual s'estudiaren seriosament, en relació a la greu situació a que ens ha portat l'intervenció italo-alemanya, els problemes que més afecten a la nostra joventut. En ella s'estudià, per primera vegada, la manera de portar a terme aquesta campanya que tan brillants resultats ens ha donat.

D'allí en sortiren, també, les primeres patrulles de notes per a recollir xatarra, d'entre les quals cal esmentar d'una manera especial les companyes que formen part del Club Juvenil Salvador Zurro. Cap d'elles ha reparat en esforços ni sacrificis de cap mena per a millor dur a terme el seu comés.

—I en l'aspecte militar?

—Ah! En el que fa referència a la part militar no podem per menys que sentir-nos plenament satisfets. En la recollida de xatarra s'han portat a cap veritables proeses. Tenim els casos concrets de la 31 i 50 Divisió i també els de la 34 i 66 Brigades, les quals, a més a més de recollir desenes de tones de xatarra per a convertir-la en material béllic, han ofert queviures als joves campions de la producció, cosa aquesta que mereix tots els elogis que es puguin arribar a fer-els-hi.

—San donat altres casos remarcables?

—Ja ho crec! Innumrables! A més de la recollida de xatarra, existeix la part del veritable treball manual, aquell treball que no es veu a simple vista, però que és el més imprescindible. És aquell treball al qual es dediquen els nostres joves.

—I en l'aspecte polític?

—Els ulls de la simpàtica activista de les Joventuts brillen d'una manera especial. Tot el dinamisme, tot l'entusiasme de la joventut espanyola es reflexen en ella. D'cididament, les condicions de la victòria van creant-se vertiginosament.

S. TORRES I MARVA

ajudar avui a la resistència de Llevant i demà a la victòria.

—Com veus el futur després d'aquesta campanya?

—Ho resumiré amb unes breus paraules que potser no són una contestació directa, però que en realitat són la conseqüència que perseguim, és que, per més que oreguin i diguin, Espanya, la nostra pàtria estimada, mai no serà del feixisme.

Els ulls de la simpàtica activista de les Joventuts brillen d'una manera especial. Tot el dinamisme, tot l'entusiasme de la joventut espanyola es reflexen en ella. D'cididament, les condicions de la victòria van creant-se vertiginosament.

S. TORRES I MARVA

ajudar avui a la resistència de Llevant i demà a la victòria.

—Com veus el futur després d'aquesta campanya?

—Ho resumiré amb unes breus paraules que potser no són una contestació directa, però que en realitat són la conseqüència que perseguim, és que, per més que oreguin i diguin, Espanya, la nostra pàtria estimada, mai no serà del feixisme.

Els ulls de la simpàtica activista de les Joventuts brillen d'una manera especial. Tot el dinamisme, tot l'entusiasme de la joventut espanyola es reflexen en ella. D'cididament, les condicions de la victòria van creant-se vertiginosament.

UNES EMOCIONANTS

PARAULES DE

LLUIS COMPANYS

ALS SOLDATS DE LES LLEVES DEL 1925-26

El President de Catalunya, Lluís Companys, ha adreçat als soldats de les lleves del 1925 i del 1926, no fa molt incorporats a files, una carta oberta, de la qual en reproduïm els paràgrafs següents:

Vosaltres, homes fets, sabeu perquè s'estima una pàtria, perquè es lluita i es mora, si és precis, per la seva llibertat.

Vosaltres sabeu que defensant amb les armes la nostra terra defenseu el vostre dret a la vida, defenseu els vostres interessos morals i materials, defenseu les vostres llars, defenseu l'herència dels vostres avantpassats, la qual traspasareu un dia intacta als vostres hereus. I defenseu l'ideal, que és concepció de tots els vostres amors i de totes les vostres il·lusions.

Els soldats de les lleves 1925-26, caps de família i amb fills molts de vosaltres, poden saber el preu d'una vida, d'aquella vida que heu vist florir i creixer en el sagrat de la vostra llar, i que ha constituït la vostra il·lusió més bella i el vostre amor més profund. Doncs, bé, penseu que lluitau pels vostres fills tant com per la pàtria.

La vida és el preu d'un ideal.

Tu que saps el què val i el què estimes la vida, pensa en l'altíssim valor de l'ideal que defenses. El dret a viure dignament, honoradament, lliurement, per a tu i per als teus fills. Ells i tu i els teus germans integren també la pàtria. Lluitant per ell, lluites per la República i per Catalunya.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

La vida és el preu d'un ideal.

MANIFEST DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT AL POBLE CATALA

TERCER 19 DE JULIOL

A TOTS ELS TREBALLADORS:

Fa dos anys que les forces feixistes van aixecar-se contra el Poder legítim que el poble lliurement, es va donar. Els generals reaccionaris van fer trair a la premsa feta de fidelitat al Govern de la República i traïren novament la pàtria obrint les portes al feixisme italià i alemany que vol convertir els pobles hispànics en colònies.

Les masses populars, però, van lluitar-se arduament a la lluita sense armes ni organització militar. La decisió tan ferma, el sentit de responsabilitat tan alt, el coratge tan inigualable que van aconseguir fer fracassar en gran part del territori l'atacament feixista. Si les democràcies haguessin actuat amb energia per impedir la descarada intervenció de Mussolini i Hitler, el moviment feixista hauria estat anorreat en pocs mesos.

El poble no té cap culpa d'aquesta guerra; que fa dos anys que dura. En les eleccions del 12 d'abril, per una majoria imponent, es va decidir contra la monarquia. D'una manera democràtica va aprovar la Constitució de la República i l'Estatut de Catalunya. Les forces reaccionàries no es van conformar amb la transformació legal que s'operava. Aprofitant-se del poder que els donava el clericalisme, l'alta finança, la gran indústria, el latifundisme i l'aparell de l'Estat, encara de mentalitat monàrquica, van posar en pràctica tota mena de procediments per calumniar i sembrar la discòrdia entre les forces avançades i progressives. Valent-se de les divisions i lluites intestines, van imposar el bienni negre, bienni de vergonya, l'immoralitat, de criminal repressió, d'atac brutal contra les conquestes dels obrers i camperols, de foment de la reacció en les institucions culturals...

Les masses populars aprofitaren la lliçó. Van sofrir les conseqüències de les discòrdies i les pugnes violentes entre els diferents sectors. I en les eleccions del 16 de febrer, seguint el camí de la unitat, formant el Front Popular, aconseguiren una victòria esclatant.

La transformació de la societat hispànica es feia pels camins legals, procurant evitar atropellaments i trasbalsos. Va ésser llavors que les forces feudals i els gangsters de l'alta finança van fer servir els generals traïdors per oposar-se a la voluntat popular. El poble va lluitar contra els que s'havien aixecat enfront de la legalitat republicana, i avui segueix lluitant per la Constitució, amb totes les seves amplies possibilitats polítiques i socials, i per les llibertats dels pobles hispànics.

A la zona governada per la República, els camperols han conquerit la terra que conreen. S'han alliberat de l'opressió econòmica i política dels grans propietaris. Els obrers han conquerit importants millors econòmiques, jurídiques i morals. La menestralia es troba lliure del domini absorbidor de les oligarquies de la plutocràcia, i té brillants perspectives de millora en la República democràtica. La cultura, que abans era un privilegi de casta, se posa a l'abast de tots.

El poble lluita per aquesta societat nova que ell forja, de convivència de tots els sectors del Front Popular i de magnífiques possibilitats progressives. Sap que, si triomfés el feixisme, a la barbàrie secular dels reaccionaris espanyols s'hi ajuntaria la barbàrie dels procediments nazis i feixistes. Seria un règim d'opressió afosa, d'enclaustrament del home i de les nacionalitats, de crim, de tirania.

El poble està decidit a vencer. La classe obrera, avançada de les masses populars, està disposada a continuar la lluita fins aconseguir la victòria definitiva, fins assolir l'alliberament complet de Franco. Seguirà endavant amb pas ferm i voluntat indomable, aixafant, tot marxant, els caputlladors, vacilants, pacífistes i covards que pugui trobar al seu pas. I en aquest segon aniversari, el Partit Socialista Unificat de Catalunya, al front de la classe obrera i de totes les masses populars, proclama ben alt que no hi pot haver

altre compromís ni altre pacte que l'esclafament del feixisme, que tindrà arborada la bandera de lluita fins a la victòria definitiva.

Volem vencer i podem vencer. Tenim avui més capacitat combativa que mai. Els guanys o pèrdues de terreny són circumstancials, no decideixen les guerres. Quan la guerra mundial, els imperis centrals havien conquerit extenses zones de terreny a l'Est, a l'Oest i al Sud, i no obstant, la van perdre...

Avui tenim un exèrcit formidable. Tenim comandaments cada dia més depurats i capacitats. Tenim uns comissaris més preparats per a llur important missió. Tenim uns soldats entrenats en la guerra moderna. Tenim una disciplina de ferro i un comandament únic. Tenim uns serveis auxiliars cada vegada amb més alta eficiència. Tenim una indústria de guerra que produeix abundant material.

La unitat ha fet progressos considerables. Existeixen els Comitès d'Enllaç U. G. T. - O. N. T.; el Front Popular és més ample i més fort; la unitat dels pobles hispànics, condició indispensable del triomf, és cada dia més ferma. Al mateix temps, les relacions entre el Govern de la Generalitat i el de la República siguin estretes i cordials, combatent els agents provocadors separatistes i centralistes, que voldrien fomentar la discòrdia.

El Govern l'Unió Nacional practica una política de guerra. Enforteix l'exèrcit i la rearguarda. Els elements de la cinquena columna ja no poden fer llur obra nefasta amb impunitat. La justícia actua i fa caure sobre ells el pes inexorable de la llei.

La consigna de resistir s'aplica amb fermesa i dona els resultats que s'esperava. Amb la resistència tenaç i activa es desgasten les forces enemigues, donem temps per a la major capacitat i enfortiment del nostre exèrcit, provoquem un canvi profund al camp internacional. La nostra resistència ha afegit ací i fora les posicions de l'enemic i ha enfortit les nostres. Resistir cada dia més per a preparar les condicions de la victòria.

La nostra capacitat combativa ha millorat molt en poc temps. Convé, però, anar encara més de pressa. La qüestió de ritme continua essent fonamental. Cal actuar amb més rapidesa. Ritme de guerra al front i a la rearguarda, al camp i a les fàbriques, als organismes de govern i a les empreses. Més rapidesa en la incorporació de les dones al treball. Quitem aferrissadament contra la mentalitat burocràtica. Gestió ràpida en tot. Simplifiquem engranatges complicats, consumidors de temps i de forces.

Seguint amb pas enèrgic pel camí de la resistència i vers l'objectiu del triomf, tots els pobles hispànics donen al món un altíssim exemple d'heròisme i d'esperit de sacrifici. Catalunya, malgrat les privacions i els sofriments, es mostra serena, altiva, coratjosa. Aquesta serenitat en l'esforç i el sacrifici té una grandesa imponent. Catalunya, per la llarga experiència històrica d'opressions i humiliacions, veu clar la transcendència de l'actua' contesa. Catalunya, amb igual serenitat i coratge, està decidida a prosseguir la lluita costei el que costi i seguir quins siguin els sacrificis a fer. Catalunya sap que la victòria és l'única garantia de les llibertats dels homes i dels pobles hispànics.

Visca l'Exèrcit Popular!
Visca la República!
Visca Catalunya!
Guerra a mort al feixisme!

COMITE EXECUTIU DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA (I. C.)

A BARCELONA L'AVIACIO DEL CRIM

HA ASSASSINAT 2.116 PERSONES

LA MEITAT SON INFANTS

Fa alguns dies, l'alcalde de Barcelona va rebre la visita dels periodistes estrangers, als quals explicà, amb tot detall, els danys que l'aviació italoalemanya ha produït en els diferents bombardeigs contra la capital catalana.

Fins aquell moment, els avions del crim havien comès contra Barcelona 53 bombardeigs. El nombre de morts causats en total era de 2.116, i el de ferits, de 15.830. De les víctimes, la meitat son infants, 533 dones, i la resta, homes, la major part

vells. Les cases totalment destruïdes en aquestes incursions dels "alesnegres" son 1.663.

L'alcalde de Barcelona s'ofereix a acompanyar els representants de la Premsa internacional a visitar els efectes produïts pels aparells al servei del feixisme invasor.

"PER A NOSALTRES LA SORTIDA DELS INVASORS ÉS UNA QÜESTIÓ D'HONRA"

(Del darrer discurs del President Azaña.)

RESISTIR

- ...no és esperar passivament el moment de l'atac enemic.
- ...en la guerra és un problema viu que es tradueix en constants accions locals, en cops de mà, en tiroteigs tenaços, en operacions parcials, en assalts d'audàcia.
- ...és no deixar viure l'enemic. Exemple d'aquesta resistència viva és l'acció dels nostres guerrillers de Porcuna.
- ...és fortificar amb la perspectiva de dures batalles. Si fa un any haguéssim fortificat Llevant, els invasors no amenaçarien València.
- ...per a la rearguarda és accelerar el ritme dels nostres treballadors, i molt especialment en les obres de fortificació; impedir la vida al embosc, al covard, al sabotejador.
- ...és sortir al pas de tots els mal espanyols.
- ...és augmentar la nostra producció de guerra amb l'esforç dels nostres obrers, herois d'aquesta batalla de suor que de vegades acaba amb sang, com s'ha registrat amb els obrers gloriosos de Sagunt.
- ...és crear un atmosfera vigilant de guerra, incorporar les valentes dones espanyoles al treball utilitzant l'entusiasme enardit de les dones que demanen un lloc en la lluita.

JESUS HERNANDEZ
Comissari general de l'Agrupació d'Exèrcits de la Zona Central.

ELS INFANTS ESPANYOLS A LA U.R.S.S.

Heus ací un grup de petites com patotes que's troben a la U. R. S. S. l'engé fa un any. La foto està feta a l'estació d'Abinskaisk al moment de passar un avió

L'INTERNACIONAL COMUNISTA AL POBLE ESPANYOL

La nostra lluita compte amb l'ajut entusiasta del treballadors de tot el Mon

El Comitè Executiu de l'Internacional Comunista us envia a vosaltres i a tots els que lluiten per la causa de llibertat i de l'Independència de l'Espanya republicana calentes i fraternals salutacions de l'Exèrcit de milions d'homes del Partit mundial del proletariat revolucionari.

Ja fa dos anys que el poble espanyol sosté una lluita heroica sense precedents contra els generals traïdors a la seva pàtria i contra els invasors feixistes italians i alemanys que volen destruir la seva Independència nacional. Amb voluntat indomable, amb valor heroic i amb decisió, el poble espanyol lluita contra el feixisme barba, en defensa de la seva llibertat, per a alliberar el seu país dels conquistadors estrangers.

La lluita d'Espanya és la lluita per la causa de tota la Humanitat, per la pau, per la democràcia i pel progrés a tot el món. A les trinxeres d'Espanya s'està lluitant una gran batalla, les conseqüències de la qual tenen una importància històrica mundial. Dos anys de resistència tenaç del poble espanyol han desbaratat els plans de rapinya dels feixistes provocadors de guerres i han assestat un sensible cop a la seva política d'incendiari de guerra. Dos anys de resistència tenaç del poble espanyol han reforçat enormement la voluntat de resistència de les masses populars contra l'agressió feixista en els demés països i han produït un gran ascens en el moviment antifeixista democràtic.

Lluita és dura, l'enemic és d'una barbàrie. El poble espanyol es troba en un adversari terriblement fort. La lluita contra aquest enemic tan poderós requereix la concentració de totes les forces del poble espanyol. En la classe obrera en el Front Popular, en el seu Exèrcit

Popular i en la mobilització de totes les forces del poble per a l'organització victoriosa de la resistència, posseeix el poble espanyol la garantia decisiva per a la victòria de la seva justa causa.

Amb profunda indignació i repugnància denuncia l'Internacional Comunista aquell que sota la careta hipòcrita de la "no intervenció" bloqueja l'Espanya republicana i contemplan indiferents les terribles destruccions del país, dels seus llocs de cultura i l'assassinat en massa d'infants i dones indefenses, ajudant amb la seva política a la barbàrie. L'Internacional Comunista denuncia a la camarilla feixitzant dels conservadors anglesos i a llurs aliats en el camp de la reacció francesa, com a responsables de l'agressió feixista, dels terribles sofriments i de les innombrables víctimes del poble espanyol.

La lluita decisiva contra la "cinquena columna" del feixisme, contra els

traïdors a la causa de l'Espanya i contra els derrotistes covards i capituldors que sorte la classe obrera espanyola amb exemplar energia, compte amb l'ajut entusiasta dels treballadors de tot el Mon. La liquidació definitiva de les bandes d'espies troscuistes del P. O. U. M. serà una de les condicions més importants per a la victòria sobre els feixistes incendiari de guerres.

El Mon enter és testimoni de com el poble espanyol defensa la seva pàtria, la seva llibertat, la seva independència, la democràcia i el progrés contra el feixisme. Si a aquesta defensa han contestat els feixistes provocadors de guerres, en la seva rabia desesperada, amb la multiplicació de les seves forces d'intervenció, el deure dels partits i organitzacions del proletariat mundial és, més que mai, prestar al poble espanyol la seva ferma solidaritat i activar el seu ajut unànim.

Totes les forces de la democràcia que desien veure en l'heroic poble espanyol també al defensor del seus propis interessos tenen el deure d'apretar més encara la seva fiteres per ajudar el poble espanyol. Perquè, com ha declarat el camarada Stalin en el seu telegrama al camarada Josep Diaz: "La lliberació d'Espanya del jou del feixisme reaccionari no és un assumpte particular dels espanyols, sinó la causa comuna de tota la Humanitat avançada i progressiva."

En el segon aniversari de la lluita heroica, l'Internacional Comunista us assegura que fa tot el que està al seu poder per a que el proletariat mundial compleixi el seu deure amb els seus germans espanyols, per a assegurar i accelerar la victòria del poble espanyol sobre el fuet de la Humanitat: el feixisme.

Comitè Executiu de l'Internacional Comunista
El Secretari general,
JORDI DIMITROV

S'ha inaugurat, amb l'èxit que mereixia els esforços dels seus organitzadors, l'Exposició de Guerra de la Llar del Combatent Català. Quantes idees, els seus promotors, en el transcurs de la seva gestació, no hauran copat, estudiat, rebutjat o plasmat en impressionables realitzacions!

Quantes vegades s'hauran espremtut el seny per poder concretar tot el combinat atractiu que pugui fins fer canviar l'aspecte, que absorbeixi encantat el qui visita l'Exposició!

Aquesta pensament i altres més variats i confosos d'acabar, he tingut una vegada assabentat del seu contingut suprem d'atracció, i d'haver-me dedicat d'una manera escrupulosa a observar les diferents actituds i canvis de semblant dels qui la visitaven.

Jo procurava llegir en ells la primera impressió que rebien al moment d'entrar al recinte de l'Exposició (he cregut sempre que la justesa en el fall d'un reporter no era recollir la seva impressió, cosa fàcil, si no l'acceptació l'indiferència l'impressió rebuda pels demés), es posaven seriosos, com imposa l'entrada, treballant solament la sensibilitat, l'home humà, la sangonera espiritual que els produïa en la contemplació, un benestar.

Aquest és l'èxit de l'Exposició de Guerra: acceptació, influència, de la callada evocació.

S'inaugurà el 19 de juliol, data inoblidable pel poble català, de records de dies de llum de llibertat, de clars horitzons; de lluita de sang, d'incertituds, ja que aquella convulsió estava supeditada a la més descarada, tolerant i vergonyosa invasió.

A l'inauguració hi assistiren destacades personalitats: l'alcalde de l'heroic Madrid, camarada Henche de la

L'acte de l'inauguració. El delegat de la Generalitat de Catalunya, Lluís Civil, junt amb l'alcalde de Madrid, Rafael Henche; el secretari general de la Llar, camarada Durà, i altres visitants. (Foto Mayo.)

Plata; el delegat de la Generalitat de Catalunya a Madrid, Dr. Civil; tinent coronel D. Eduard Sierra i comandant D. Alfons Rodríguez representant, respectivament al cap de l'Exèrcit de Centre i comandant militar de la plaça, delegat de Premsa i Propaganda, D. Miquel San Andreu; delegacions de partits polítics i organitzacions sindicals, delegat d'Euzkadi, i València; representacions de les associacions espanyoles d'Amics de la U. R. S. S.; Mèxic així com dels organismes de solidaritat; representacions de les unitats on compleixen el deure militar els combatents catalans, etcètera, etc.

L'acte, senzill, transcorregué amb paraules d'elogi, comentant la forma

expressiva i el sentit de l'expressió de cada un dels stands El de "Madrid-Catalunya" en ell l'ajut de Catalunya a Madrid el 7 de novembre; la solidaritat i germanor dels dos pobles; l'esforç aportat per Catalunya a la lluita; l'increment de l'indústria catalana l'estand "Caracter de la nostra lluita"; les aigües que els invasors cobegen; proves de l'invació; estadístiques, els 13 punts, finalitats de la nostra guerra, amb l'antitesi al camp faccios, etc., etc.

Combatents catalans! Agrupats en la Llar del Combatent Català, separats materialment (ja que no espiritualment) de la nostra aimada Catalunya, cantem joiosos l'èxit de l'Exposició al cor de la capital de la República que sensible ens va comprendre, i hauré guanyat una important batalla a l'enemic, interessat en l'odi entre els pobles de Catalunya i Madrid! Repetim-los incessantment les paraules del nostre President, Lluís Companys: "Madridens: Catalunya us estima!" Que les paraules del cap del Secretariat de la Llar (hem de lliurar incomprendiments) siguin nosaltres els primers d'interpretar-les amb justesa. Sapiguem que Catalunya és defensa des de Madrid; la llibertat dels pobles és defensa en tots els fronts de combat. Madrid contempla amb admiració els ballets típics catalans, que la Llar, en els festivals que organitza durant l'Exposició, presenta amb la col·laboració de les "Guerrilles del Teatre". Es reciten poesies en català i en castellà. És impressionant certs moments.

JOAN FORCADELL

Un dels stands que figures a l'Exposició. (Foto Mayo.)

PER QUE NO PODEM PERDRE

A QUELL 19 de juliol, ni els traïdors de la República, assestant nos la punyada amb que pretenien fer desaparèixer les llibertats que havien assolit i retornar-nos un règim d'opressió, de vexament, d'injustícies i d'injustícies més terribles encara que el que havien patit durant la Monarquia dels Borbons.

El nostre poble sabé reaccionar amb una virilitat magnífica i malgrat l'inferioritat material amb que es presentà a la lluita aconseguí un triomf esclatant. La batalla, a les poques hores d'iniciarse la teniem plenament guanyada. Pocs esforços ens hauria costat desfer-nos d'un enemic que havia estat totalment abatut a les principals capitals.

Però la doble traïció de l'enemic estava ja consumada. El pacte que incloïa la venda d'Espanya al feixisme estranger, s'anava a posar en vigor tot seguit. I el nostre poble, el genuí, el que per mitjà del sufragi universal s'havia donat a regim i el govern que volia, trobà al poble dies davant d'un mercenari tramenes, dels dictadors d'Itàlia i Alemanya, i amb un abundor de material bel·lic desplaçat a la Península per aquests.

La lluita, a partir d'aquell moment, entrava en una fase d'enorme desigualtat. Els nostres mitjans de guerra eren insuficients per a aixar un adversari que es presentava al combat proveït de nombrosos maguanyats bel·lics de la moderna, fornida per dues grans potències, per dos països feixistes que tenen esclavitzat llurs pobles i cerquen posicions estratègiques pel a, en un moment donat, llançar-se contra els altres i imposar-els-hi el seu domini nefast.

Però a Espanya s'han equivocat. S'equivocà de bell antuvi el creu d'en Franco; s'han equivocat després Hitler i Mussolini, i s'han equivocat i s'equivocaran tota aquells que per un sol moment puguin concebre la derrota del nostre poble, perquè el nostre poble no es resigna a la trista sort d'Àustria i d'Abissínia, i res podria tancar la seva voluntat indomita de mantenir-se ferm en la lluita fins que aquesta no proclamï ben alt el seu triomf. S'han equivocat i s'equivocaran, perquè el temps dels nostres soldats s'ha forjat a través de lluites contínues i perquè abans de tornar a ésser un esclau, un partit a mans dels seus botxins seculars, preferirà cent mil vegades caure gloriósament defensant els drets i les llibertats que les castes privilegades intenten trepitjar.

Y un poble com el nostre, que sap pel que lluita i en aquesta lluita li posa tot el seu brau; un poble que ha vist cometre contra els seus éssers volguts els crims més monstruosos, no pot regatejar esforç de cap mena per tal d'evitar, costi el que costi que siguin preclausos els assassins de les seves mares, els assassins de les seves companyes, els assassins dels seus fills, els que vinguin a envair i a profanar la terra que ens ha vist nàixer i que guarda totes les tendres res de la nostra infantesa, el record dels nostres pares, les hores d'adolescència amb les nostres promeses, el call de la llar que crearem i l'amor infinit d'aquells fills, per a assegurar l'esdevénir dels quals, si més no, hem de mantenir la lluita fins a la jornada gloriosa del nostre gran triomf.

A. QUINTANA

"Lluitem per Espanya tot el que representa en la civilització humana. Què sabem d'Espanya els que la traïren i la vengueren i els que destruïren les seves riqueses els que fan córrer la sang dels seus fills! Nosaltres sí, perquè no la traïm i lluitem per fer-la més rica i més feliç."

JESUS HERNANDEZ